

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Capvt XXVI. Exemplum epistolae Cyrilli episcopi Alexandrini ad Nestorium
de excommunicatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO CHRISTI 431.
* εν αρχη
ραν φροσιν' ικανω, ει μιν εξαιμεν, μη δουλασαι, μηδε τρεξαται ει δε * ενπεινομεν, λυπησαι. ταυτα, οικουμενοι πασα, ημεις μιν εδηλωσαμεν αυτος δε καταδεξασθαι και απομεινισαι καταξισωσιν· ει μη αρα τις εν αγαπων ημας, παρασιδασθ' επι βλαβη εαυτου τε και της κοινοδ, καταφρονησαι τουτου της παραματι. το δοκου, παρεκαλω, αυτεγραψαι καταξισωσιν· μαλλον μη το δοκου, δλλα το συμφερ.

qua, si quidem obstinati restiterimus, molestiam afferent: sin autem obsecuti fuerimus, neque turbare, neque confundere nos poterunt. Hæc, tua perinde ac propria cordi habentes, monere volumus: iam tuum est æquo beneuoloque animo monita nostra complecti: nisi forsan quispiam minus nostri amans, cum sui & reipublicæ Christianæ damno hæc aspernari tibi persuaserit. Obsecro, ut quod visum fuerit, imo vero non quod visum fuerit, sed quod utile sit, rescribas.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'.

Ισον επισολης Κυριλλου επισκουπου Αλεξανδρειας προς Νεστοριον ωδε της ακοινωνησις.

CAPVT XXVI.

Exemplum epistolæ Cyrilli episcopi Alexandrini ad Nestorium de excommunicatione.

Τα βλαβερατα και θεοφιλεστατα συλλεπουργω Νεστορω, Κυριλλος κη η σωελδοσα συνοδος εν Αλεξανδρεια εν τ' Αιγυπτιακης διοικησεως εν κυρια χαρειν.

Cyrillus & Synodus ex Aegypti prouincia Alexandria congregata, Nestorio religiosissimo pio piosissimoque sacrorum comministro in Domino Sal.

α'.

I.

ΤΟΥ σωτηρος ημιν λεγοντος εν αρχης· ο φιλων πατερα η μητερα υπη εμε, εν εστι μου αξιος· κη ο φιλων υον η δουατερα υπη εμε, εν εστι μου αξιος· τι πατωμεν ημεις, ο πα της οης βλαβειας απαιτουμενοι το υπη αγαπαν σε της παντων ημιν σωτηρος Χριστου; τις ημας εν ημερα κρισεως ονησαι δυησε; η ποσαν βρησομεν λοπολογιαν, σωπιλω ουτω τιμησαντες η μακραν επισολης πας πας οδ γησομεν και αυτ' δυσφημιας; κη ει μιν σωτων ηδικαις μονον, τα τριαυτα φρονων και διδασκων, ηπιων

CVM Saluator noster diferte pronuntiet: Qui amat patrem aut matrem plus quam me, non est me dignus: & qui amat filium aut filiam plus quam me, non est me dignus: quid nobis fiet, a quibus tua pietas supra Christum omnium saluatorem diligi postulat? Quis in die iudicii nobis patrociniabitur; aut qualem tunc excusationem inueniemus, qui tanto tempore silentio vtentes, tua illa maledicta, quibus in eum inuasisti, dissimulauimus? Quod si dum hæc sentis & doces, teipsum tantummodo læderes, fortassis minor nos

Matth. 10. 37.

ANNO
CHRISTI
431.

σίνου, γίνωσκε σαυτὸν οὐδένα κλη-
 ρῶ ἔχοντα μὲτ' ἡμῶν, οὐδὲ τόπον ἢ
 λόγον ἐν τοῖς ἱεροῦσι τῆς θεοῦ καὶ ἁπ-
 σκόποις. οὐδὲ γὰρ εὐδέχεται πει-
 ῖδειν ἡμῶς ἐκκλησίας ἔπω τεθορυβη-
 μέναι, καὶ σκανδαλιζέμεναι λαοί,
 καὶ πίστιν ὀρθῶν ἀποστολικῶν, καὶ
 διασωσάμενα πρὸς σὸς τὰ ποιμένα
 τῆς σώζειν ὀφείλοντες, εἴπερ ἦσαν
 καὶ ἡμῶς ὀρθῆς διδασκαλίας, πλὴν
 τῶν ἁγίων πατέρων ἰσχυραίων δι-
 σέβειαν. ἅπανσι δὲ τοῖς παρὰ τῆς σῆς
 δόξασθαι κεχωρισμένοις διὰ πλὴν
 πίστιν, ἢ καταμετέθειτο λαϊκοῖς τε καὶ
 κληρικῶς, κοινωνικοὶ πάντες ἐσμεν.
 οὐ γὰρ ὅστις δίκαιος τῶν ὀρθῶν φρο-
 νῆν ἐγκωμιάσθαι ἀδικεῖται ψή-
 φους, ὅτι καλῶς ποιῶντες δι-
 τειρήκασι. τὴν γὰρ αὐτὴν καταμεμή-
 νου καὶ τῆς ἁπλοῦς τῆς γραφείας πα-
 ρὰ τοῦ πατρὸς τῆς μεγάλης Ρώ-
 μης ἀγιώτατον καὶ σωπεπλοκοπον ἡμῶν
 Κελεστίνου ἐκ τρεῖσιν δὲ τῆς σῆς δι-
 λαθείας τὸ σωομολογησάμενον τὸ
 τῆς πίστεως σύμβολον, τὸ ἐκπεθεῖν
 καὶ καιροῖς ἐν ἀγίῳ πνεύματι πρὸς
 τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης συνόδου τῆς
 καὶ καιροῖς συναχθείσης ἐν τῇ Νι-
 καίᾳ. νενοήκασι γὰρ καὶ ἡμεῖς δι-
 σασθαι ἐν ὀρθῶς αὐτῶν, διεσφραμμένως
 δὲ μάλλον, καὶ ὁμολογῆσαι τῆς φω-
 νῆς πλὴν λέξιν. ἀλλὰ γὰρ ἀπόλυτον
 ἐγράψαμεν καὶ ἐνωμότως ὁμολογη-
 σαι, ὅτι καὶ ἀναθεματίζεις μὲν τα-
 μαρὰ σαυτῶν καὶ βέβηλα δογμα-
 τα. φρονήσας δὲ καὶ διδάξεις, ἃ
 καὶ ἡμεῖς πάντες, οἱ τε καὶ πλὴν ἐ-
 σπέραι καὶ πλὴν ἐπίσκοποι,

episcopi expressum præfinitumq;
 præstiteris, certo scias nullam tibi
 deinceps cum episcopis & sacer-
 dotibus Dei sortem, nullam tui
 rationem, nullum denique inter
 eos locum futurum esse. Nec enim
 fieri potest, ut nos ecclesias tur-
 batas, populos offensos, fidem re-
 ctam labefactatam, gregem Chri-
 sti negligamus misere abs te dissi-
 patum, qui illum (siquidem per-
 inde ac nos rectæ fidei doctrinam
 confectari, sanctorumq; patrum
 pietatem æmulari libuisset) alio-
 qui debueras conseruare. Itaque
 cum omnibus tum clericis, tum
 laicis quoque, quos tu propter fi-
 dem excommunicasti, vel ordine
 mouisti, omnes cōmunicauimus.
 Haud enim par erat, eos qui re-
 ctam fidem tenere maluerunt, ob
 iniquam tuam sententiam detri-
 mentum aliquod pati; ob id ni-
 mirum, quod recte sentientes tuæ
 doctrinæ assentiri noluerunt. Nam
 & huius quoque exauctorationis
 in epistola, quam ad magnam Ro-
 mæ sanctissimum & coepisco-
 pum nostrum Cælestinum scri-
 psisti, fit mentio. Ceterum mini-
 me fat erit, si reuerentia tua so-
 lum fidei symbolum, quod a ma-
 gna illa Synodo, quæ in Spiritu
 sancto in vrbe Nicæa quondam
 conuenit, expositum est, nobis-
 cum confiteatur. Nam etsi voce
 tenuis illud profitearis, attamen
 neque recte intelligis, neque sin-
 cere quoque, sed peruerse plane,
 præpostereque interpretaris. Ve-
 rum præter hoc addendum illud
 est, ut scripto ac iureiurando af-
 firmes, te præterea anathematiz-
 zare, quæ scelereste & profane ha-
 ctenus sensisti: & ea rursum post-

hac te sensurum & docturum pollicear, quæ & nos, & ceteri omnes, quotquot vel in occidente, vel in oriente viuunt episcopi, do-

Concil. Tom. 5.

D d d

ctores ac populorum duces. Ad epistolas porro quod attinet, quas Alexandrina ecclesia ad te misit, eas cum a sacra Romana Synodo, tum a nobis omnibus quoque, ab omni errore & vitio immunes iudicatas esse scias. Hisce autem literis nostris vtraq; subiunximus, & ea quæ te oportet sapere & docere, & ea rursus a quibus te convenit abstinere. Hæc enim est catholice apostolicæque ecclesie fides, in qua vniuersi occidentis & orientis orthodoxi episcopi consentiunt.

III.

Credimus in vnum Deum Patrem omnipotentem, omnium visibilium & invisibilium creatorem: Et in vnum Dominum Iesum Christum, filium Dei vnigenitum, natum ex patre, hoc est, ex patris substantia, Deum de Deo, lumen de lumine, Deum verum de Deo vero; genitum, non factum, consubstantialem Patri; per quem omnia facta sunt & quæ in caelo & quæ in terra. Qui propter nos homines, & propter nostram salutem descendit, & incarnatus est, & homo factus est, & passus est, & tertia die resurrexit: ascendit ad caelos, venturus iudicare viuos & mortuos: Et in Spiritum sanctum. Qui autem dicunt: Erat aliquando cum non esset, & priusquam nasceretur, non erat; vel quod ex non existentibus, aut ex alia substantia, vel essentia sit; aut qui filium Dei mutationi aut alterationi obnoxium asserunt: hos catholica & apostolica anathematizat ecclesia. Sanctorum autem patrum confessiones, quas sancto in ipsis loquente Spiritu ediderunt, sectantes, scopumque ac

κὴ διδασκαλοὶ, καὶ λαῶν ἡγούμενοι, συναέδειπτο ἡ κ' ἢ κ' πλὴν Ρώμῃ ἀγία συνόδος, καὶ ἡμεῖς ἅπαντες, ὡς ὁρθῶς ἐξούσιαι καὶ ἀνεπιλήθως, τῆς θεοφείσεως ὑποστατικῶς πρὸς τὸ πλὴν βλαβείαν τῆς Ἀλεξανδρινῶν ἐκκλησίας. ὑπετάξαμεν ἡ τούτοις ἡμεῖς τοῖς θεάμασιν ἅ τε δεῖ φρονεῖν καὶ διδάσκειν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι προσοικεῖται αὐτῇ γὰρ τῆς καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας ἡ πίστις, ἡ συναμνομένη ἅπαντες οἱ τε κ' πλὴν ἐσπέραι καὶ πλὴν ἐσπέραι ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι.

Πιστεύομεν εἰς ἓνα θεὸν πατέρα παντοκράτορα, πάντων ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ποιητὴν καὶ εἰς ἓνα κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸ ὕψιστον καὶ τὸ μονογενῆ, γεννηθέντα ἐκ τοῦ πατρὸς, τοῦ τέστιν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς θεὸν ἐκ τοῦ θεοῦ, φῶς ἐκ φωτός, θεὸν ἀληθινὸν ἐκ τοῦ ἀληθινοῦ γεννηθέντα, ὁμοῦσιον τῷ πατρί· δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ τὰ ἐν τῇ γῆ· τὸ δι' ἡμᾶς ἦεν ἀνθρώπου, καὶ διὰ τὸ ἡμετέραν σαρκίαν κατελάβοντα, καὶ σαρκωθέντα, καὶ ἐνανθρώπησαντα πατρὸς καὶ ἀναστάντα τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστάντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς, καὶ εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον. τὸ ὃ λέγοντας· ἡ πόλις ὅτι ἐκ τῶν καὶ πρὶν γεννηθῆναι ἐκ τῶν, καὶ ὅτι ὅτι ἐκ οὐρανῶν ἐγένετο, ἢ ὅτι ἐτέρας ὑποστάσεως ἢ οὐσίας φάσκοντας εἶναι, ἢ τρεῖς ἢ ἄλλοιωτὸν τὸ ὕψιστον καὶ τὸν τοῖς ἀναθεματίζει ἡ καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ἐκκλησία. ἐπιμέμνη ἡ πανταχοῦ τῆς τῶν ἁγίων πατέρων ὁμολογίας, ἡ ἐπιπέμνηται λαλοῦντος ἐν αὐτοῖς τῶν ἁγίων πνεύματος, ἡ τῶν ἐν αὐτοῖς

catione inter se confocientur: (hoc enim dicere, nihil aliud est, quam inanem quamdam vocum nouitatem inepte profundere) neque duos constituimus Christos; alterū per se ac seorsum Dei Patris Verbum, alterum illum rursus seorsum, qui ex muliere natus est: sed vnum dumtaxat Christum agnoscimus, Dei videlicet Patris Verbum cum carne, quam propriam sibi adsciuit. Ex eo enim tempore vt homo nobiscum inunctus est, cum tamen ipse sit, qui Spiritum dat non indignis, idque non ad mensuram, vt beatus euangelista Ioannes testatur. Sed neque Dei Verbum in sacrae virginis filio, veluti in communi quodam homine inhabitasse dicimus, ne Christus deifer homo esse intelligatur. Nam licet Verbū in nobis habitaret, omnemque diuinitatis plenitudinem corporaliter in Christo inhabitare, literis proditum sit; attamen non ita in illo habitauit, vt in sanctis inhabitare dicitur. Habitauit enim secundum naturam vnitum, non in carnem mutatum, tali inhabitatione, qualem dici potest hominis anima erga sibi proprium corpus habere.

Ioan. 3. v. 34

Ioan. 1. v. 14. Colof. 2. v. 9.

v.

Vnus itaque est Christus & Filius & Dominus; non ita quasi homo eam tantum cum Deo coniunctionem fortitus sit, quæ in sola dignitatis vel auctoritatis vnitatem posita sit: non enim honoris æqualitas naturas vnit: alioqui Petrus & Ioannes qui paris dignitatis extiterunt, quatenus scilicet apostoli ac sancti discipuli, vnus essent, non duo. nec rursus appositione factum intelligimus coniunctionis modum; ea enim

ἐνόησε * καμνοφωρία γὰρ τὸ το, καὶ ἕτερον οὐδὲν οὔτε μὲν Χριστὸν ἰδικῶς ὀνομαζόντες ὅτι ἐκ θεοῦ λόγον, καὶ ὁμοίως ἰδικῶς Χριστὸν ἕτερον ὅτι ἐκ γυναικός· ἀλλ' ἕνα μόνον εἰδότες Χριστὸν, ὅτι ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον μετὰ τῆς ἰδίας σαρκός. τότε γὰρ αἰθερόπνεως κέχευται μετ' ἡμῶν, καὶ τοις αἰετοῖς τὰ λαβεῖν τὸ πνεῦμα διδοὺς αὐτοῖς, καὶ ἐκ ἐκ μέθρου, καθά φησιν ὁ μακαρεὶς βασιλεὺς Ἰωάννης. ἀλλ' οὐδὲ ἐκείνο φανερὸν, ὅτι κατὰ κτισεν ὁ ἐκ θεοῦ λόγος ὡς ἐκ αἰθερόπνευται, τῶν ἐκ τῆς ἀγίας πνεύματος γεννημένων, ἵνα μὴ θεοφόρος αἰθερόπνευτος νοοῖτο Χριστός. εἰ γὰρ καὶ ἐκλώσεν ἐν ἡμῖν ὁ λόγος· εἰρηται δὲ καὶ ἐκ Χριστῶ κατὰ κτισται πᾶν τὸ πνεῦμα τῆς θεότητος σωματικῶς· ἀλλ' οὐκ ἐκνοοῦσιν, ὅτι γυναικὸς σαρκί, οὐκ ὡσαύτως ἐκ τῶν ἀγίων κατὰ κτισται λέγεται, καὶ τ' ἴσον καὶ ἐκ αὐτῶν ἕσπον γενέσθαι διοικητῶν πᾶν κατὰ κτισται· ἀλλ' ἐνωθεῖς καὶ φύσιν, καὶ ἐκ εἰς σαρκὰ τραπέσι, τοιαύτως ἐποίησται πᾶν κατὰ κτισται, ἡ δὲ ἔχον λέγειτο καὶ ἡ τῶν αἰθερόπνευται ψυχῶν τῶν ἰδίων ἐαυτῆς σῶμα.

ε.

Εἰς οὐκ ἄρα Χριστός καὶ υἱός καὶ κύριος, οὐκ ὡς συνάφειν ἀπλῶς πᾶν ὡς θεὸν ἐνόησε τῆς ἀγίας, ἢ γυναικὸς αὐθεντίας, ἔχοντος αἰθερόπνευται πνεύματος θεόν· οὐ γὰρ ἐκ τῶν φύσιν ἢ ἰσότητά· καὶ γυναικὸς Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἰσότητοι μετὰ ἀλλήλοις, καθά καὶ ἀποστόλοι καὶ ἄγιοι μαθηταί, πᾶν οὐκ εἰς ὅτι δύο. οὔτε μὲν καὶ παραθεσιν ὅτι τῆς σωματικῆς νοοῦσιν ἕσπον· ἐκ ἀπόχρη γὰρ τὸ το πνεύματος ἐνω-

ANNO CHRISTI 431.

ον φρισικῶ. οὔτε μὲν ὡς κτ' ἐμ-
 δεξιν χελικῶ, ὡς καὶ ἡμεῖς κολ-
 λώμενοι τῷ κρείω κτ' ἢ γεγραμ-
 μένῳ, εἰ πνῦμά ἐσμεν παρὸς αὐ-
 τόν. μάλλ' ὁ δὲ τῆς σωμαθείας
 ὄνομα παραπομπῆ, ὡς ἐκ ἔχον
 ἰκανῶς σημειῶναι τῶν ἕνωσιν. ἀλλ'
 οὐδὲ θεόν, ἢ δεσπότην τῆς Χριστοῦ
 ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον ὀνομάζο-
 μεν, ἵνα μὴ πάλιν ἀναφαιδῶν τέ-
 μνωμεν εἰς δύο ἕνα Χριστὸν ἕ-
 γον καὶ κρείω, καὶ δυσφημίας
 ἐγκλήματι περιπέσωμεν, θεὸν ἑαυ-
 τῆ καὶ δεσπότην ποιῶντες αὐτόν.
 ἐνωθεὶς γὰρ, ὡς ἦδη περιείπομεν, ὁ
 τῆς θεοῦ λόγος σαρκὶ καθ' ἑαυτὸν
 ἐστίν, θεὸς μὲν ἐστὶ τῶν ὄλων, δεσπότης
 δὲ τῆς παντός. οὔτε δὲ αὐτὸς ἑαυ-
 τῆ δουλόσ ἐστίν, οὔτε δεσπότης ἑαυ-
 τῆς γὰρ, μάλλον δὲ ἦδη καὶ δυνατέος
 τὸ οὐτὼ φρονεῖν καὶ λέγειν. ἔφη μὲν
 γὰρ θεὸν ἑαυτῆ πατέρα, καὶ τοὶ
 θεὸς ὢν φύσις, καὶ ἐκ τῆς οὐσίας
 αὐτῆ. ἀλλ' ἐκ ἡγορήκαμεν, ὅτι μὴ
 τῆ μείναι θεός, καὶ ἀνθρώπος γέγο-
 νεν ἑαυτῆ, καὶ ἵνα τῆ πρόποντα
 νόμον τῆ τῆς ἀνθρώποτης φύσις. αὐ-
 τὸς δὲ ἑαυτῆ πῶς αὐ γήμοιτο θεός ἢ
 δεσπότης; ἐκοιῶ ὡς ἀνθρώπος, καὶ
 ὅσον ἦκεν εἰς γὰρ τὸ πρόπον τοῖς τῆς κα-
 νόσεως μέτροις, ἑαυτῆ μὴ ἡμῶν
 ἑαυτὸν εἶναι φησιν. οὕτω γέρονε καὶ
 ἑαυτὸν νόμον, καὶ τοὶ λαλήσεας αὐτὸς
 νόμον, καὶ νομοθέτης ὑπερῶν
 ὡς θεός.

†.

Παραπομπῆ δὲ λέγειν ὅτι Χρι-
 στοῦ. διὰ τῆς Φορουῦτα τῆς Φο-
 ροῦμεν σέβω διὰ τῆς ἀόρατῆ
 προσοικῶ τῆς ὁρατῆ. φει-

ad naturalem vnionem constitu-
 endam sat esse nequit. neque se-
 cundum affectualem communi-
 cationem, quomodo nos Domi-
 no cohæremus, vnusque, vt scri-
 ptum est, cum eo spiritus effici-
 mur: imo vero coniunctionis vo-
 cabulum, tamquam ad vnionem
 hanc exprimendam non satis ido-
 neum, repudiamus. Sed neq; Dei
 Patris Verbum, Christi Deum
 aut dominum nominamus, ne v-
 num rursus Christum & Filium
 & dominum in duos aperte di-
 uellentem, in blasphemix crimen
 (vtpote Deum ipsum suiipsius &
 dominum constituentes) incida-
 mus. Verbum enim Dei, vt sæpe
 iam admonuimus, carni secundū
 hypostasim vnitum, & Deus est,
 & creaturarum omnium domi-
 nus; sui autem ipsius neque domi-
 nus neque seruus est. Ita enim sa-
 pere, aut dicere, nihil aliud esset,
 quam impie desipere. Appellat
 quidem Patrem Deum suum, li-
 cet Deus natura sit, & ex paterna
 substantia genitum: non ignora-
 mus tamen, cum hoc ipso quod
 Deus est, hominem quoque fa-
 ctum esse, proindeque secundum
 legem humanæ naturæ congru-
 entem, Deo subiectum esse. In-
 terim vt suiipsius vel Deus vel
 dominus sit, id fieri nulla ratio-
 ne potest. Vt homo igitur, & ad
 exinanitionis conditionem quod
 spectat, æque ac nos Deo se sub-
 ditum fatetur. Ad hunc quoque
 modum sub lege factus est, etiam-
 si vt Deus legem ipse tulerit ac
 promulgarit.

1. Cor. 6.
v. 17.

V I.

Cauemus etiam hoc modo lo-
 qui de Christo: Propter eum qui
 induit, indutum veneror; & pro-
 pter inuisibilem, visibilem adoro.

D dd iij

Præterea & hoc quoque non absque horrore dicitur : Assumptus vna cū asumente coexistit Deus. Qui enim hoc modo loquuntur, vnum rursus Christum in duos diuidunt, & hominem per se seorsum, & Deum similiter per se seorsum collocant, veramq; vnionem hac ratione apertissime inficiantur. Secundum hanc enim alter veluti in altero non simul adoratur, neque simul cum altero Deus existit : sed vnus idemq; Christus Iesus, vnigenitusq; Dei Filius animo concipitur, qui vna adoratione simul cum sua carne colitur. Cōfitemur etiam ipsum vnigenitum Dei Filium ex Patre natum, etiam si secundum propriam naturam impassibilis sit, nostri tamē causa mortem in carne secundum scripturas passum esse, propriæq; carnis afflictiones, quas nimirum in crucifixo corpore pertulit, citra vllam sui passionem sibi adsciuisse. *Gratia enim Dei mortem pro omnibus gustauit.* Nam et si secundum naturam & vita & mortuorum resurrectio existeret, proprium tamē corpus vltro in mortem obtulit. Etenim quo vi quadam arcana & admirabili, in propria veluti in prima sua carne morte proculcata, primogenitus ex mortuis, dormientiumque primitiæ fieret, iterque humanæ naturæ ac reditum ad incorruptionem muniret, *Dei gratia mortem pro omnibus, vt modo aiebam, degustauit;* & post triduum vitæ restitutus, infernum despoliauit.

Quamobrem licet mortuorum resurrectio per hominem facta dicatur, hominem tamen illum simul Dei Verbum extitisse intelligimus: qui mortis imperio destructo, tamquam vnus Dominus

κτὸν δὲ πρὸς τούτω κακῶνο εἰπεῖν ὁ ληφθεὶς τῶ λαβόντι συζημα-
 πῆζει θεός. ὁ γὰρ πάντα λέγων δια-
 τέμνει πάλιν εἰς δύο Χεῖροῖς, καὶ
 αὐθροπον ἴσησιν αἰὰ μέρῳ ἰδι-
 κῶς, καὶ θεὸν ὁμοίως. δευτέρῳ γὰρ
 ὁμολογοῦνδῶς τὴν ἑνωσιν, καὶ δι-
 λῶ οὐχ ὡς ἑτέρῳ ἐν ἑτέρῳ συμ-
 πρῶσκωνεῖται ἕς, οὔτε μὲν συγ-
 ζημαπῆζει θεός, ἀλλ' εἰς νοεῖται
 Χεῖρὸς Ἰησοῦς, υἱὸς μονογενῆς, μιᾶ
 πρῶσκωνῆσ ἡμῶνδῶ μὲν τῆς ἰ-
 δίας σαρκός. ὁμολογοῦνδῶ δὲ ὅτι
 αὐτὸς ὁ ἐκ θεοῦ πατρὸς γνηθῆς
 υἱὸς, καὶ θεὸς μονογενῆς, καὶ τοι κτ'
 φύσιν ἰδίαν ὑπαρῶν ἀπαθῆς, σαρ-
 κὴ πέπονθεν ὑπὲρ ἡμῶν κτ' τὰς γρα-
 φὰς, καὶ λῶ ἐν τῷ σωθεσθέντι
 σώματι τὰ τῆς ἰδίας σαρκός ἀπα-
 θῆς οἰκειούνδῳ πάθῃ χεῖρι δὲ
 θεοῦ καὶ ὑπὲρ παντὸς ἐγβῆσατο θά-
 νατου, διδοὺς ἀπὸ τῶ ἰδίου σώ-
 ματι, καὶ τοι κτ' φύσιν ὑπαρῶν ζωῆ,
 καὶ αὐτὸς ὢν ἡ ἀνάστασις. ἵνα γὰρ
 ἀρρήτῳ δυνάμει πατήσας τῷ θεί-
 νατον, ὡς ἐν γε δὴ πρῶτη τῇ ἰδίᾳ
 σαρκί, γνηθῆται πρῶτος ἐκ νε-
 κροῦν, καὶ ἀπαρχὴ τῆς κευκομημέ-
 νων, ὁδοποιήσῃ τε τῇ τῆς αὐθροπου
 φύσῃ τὴν εἰς ἀφθαρσίαν αἰάδρ-
 μῶν, χεῖρι θεοῦ, καὶ ἀπὸ ἑπι-
 μεν δευτέρως, ὑπὲρ παντὸς ἐγβῆσα-
 το θανάτου· τελεθῆμεν δὲ ἀνέθῆ
 σκυλῆσας τῷ ἁδῶ. ὡς καὶ λέ-
 γηται δι' αὐθροπου γινέσται ἡ αἰά-
 στασις τῆς νεκροῦν, ἀλλὰ νοοῦμεν δι'
 θροπον τῷ ἐκ θεοῦ γεγονότα λόγον,
 καὶ λελύσται δι' αὐτῶ τῶ θανάτου τῶ
 κροῦσ. ἡξει δὲ κτ' καιροῖς ὡς εἰς
 υἱὸς κὶ κύριος ἐν τῇ δόξῃ τῶ πατρὸς,

Hebr. 2. v. 3.

Colof. 1. v. 18
1. Cor. 15.
v. 20.

Ibid. v. 21.

ΑΝΝΟ
C H R I S T I
431. ἵνα κρίνη πλὴν οἰκουμένην ἐν δικαιο-
σύνη, κατὰ γέγραπται. ἀνακαίως
δὲ καὶ κείνο παροξύνου.

& filius in patris gloria suo tem-
pore venturus est, orbemque ter-
rarum in iustitia, vt scriptum est,
iudicaturus.

V I I.

Quin illud quoque non possum
hoc loco non adiciere: nempe, v-
nigeniti filii Dei, hoc est, Iesu
Christi mortem, & ex mortuis re-
surrectionem annuntiantes, cuius-
demque in caelum assumptionem
confitentem, incruentum in ec-
clesia sacrificium nos celebrare,
atque ad mysticas benedictiones
accedere, & sanctificari; vt pote
participes sacrae carnis & precio-
si sanguinis Christi omnium no-
strum saluatoris effectos. Neque
enim illam vt carnem commu-
nem suscipimus: absit hoc: ne-
que rursus tamquam viri cuius-
piam sanctificati, aut dignitatis
vnitate Verbo confociati, aut di-
uinam inhabitationem sortiti; sed
tamquam vere viuificam, ipsiusq;
Verbi propriam. Nam cum vita
sit vt Deus secundum naturam,
posteaquam vnum quiddam cum
ipsa sua carne effectum est, viuifi-
candi virtutem illi contulit. Quā-
uis ergo ad nos dicat: *Amen amen*
dico vobis, nisi manducaueritis car-
nem filii hominis, & biberitis eius
sanguinem, &c. nequiquam tamen
illam communem, hoc est, homi-
nis cuiuspiam nostrae conditionis
carnem esse exiltimare debemus:
(quomodo enim hominis caro se-
cundum suam ipsius naturam vi-
uifica esse queat?) sed vere illius
proprium, qui nostri causa filius
quoque hominis & factus & ap-
pellatus est.

V I I I.

Porro autem voces, quibus Sal-
uator noster de se loquens passim
in euangelis vtitur, illas duabus

ζ.

Κατὰ γέγοντες γὰρ ὁ κτ' σαρκί-
κα θάνατον τῆ μονογενεῖς υἱοῦ τῆ
θεοῦ, πουτέστιν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πλὴν
τε ἐκ νεκρῶν ἀναβίωσιν, καὶ πλὴν
εἰς οὐρανοῦς ἀνάληψιν ὁμολογησά-
τες, πλὴν ἀναμακτον ἐν ταῖς ἐκ-
κλησίαις τελοῦμεν * εὐσέβειαν παροξύνου-
μεν τε οὕτω ταῖς μυστικαῖς διλογίαις
καὶ ἀγιαζόμεθα, μέτοχοι γλυόμε-
νοι τῆς τε ἀγίας σαρκὸς, καὶ τῆς ἁ-
γίου αἵματός τῆ πάντων ἡμῶν σω-
τήρος Χριστοῦ. καὶ οὐχ ὡς σαρ-
κα κοινῶν δεχόμενοι, μή γλυόμοι οὐ-
τε μὲν ὡς ἄνθρωπος ἡγιασμένου, καὶ
σωαφθέντος τῶ λόγῳ κτ' πλὴν
ἐνόηται τῆς ἀγίας, ἡγρω ὡς θεῶν
ἐνοικησιν ἐξηκότος. ἀλλ' ὡς ζωο-
ποιὸν ἀληθῶς, καὶ ἰδίαν αἰετῆ τῆ
λόγου. ζωὴ γὰρ ὧν κτ' φύσιν ὡς
θεός, ὅτι γέγονεν ἐν πατρὶ πλὴν ἐ-
αὐτῆ σάρκα, ζωοποιὸν ἀπέφλυεν
αὐτῶν. ὡς κἀν λέγει παρὸς ἡμᾶς
ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, εἰ μὴ φά-
γητε πλὴν σάρκα τῆ υἱοῦ τῆ ἀνθρώ-
που, καὶ πίητε αὐτῆ τὸ αἷμα. οὐχ ὡς
ἀνθρώπου * τῆ καὶ ἡμᾶς ἐνός καὶ
αὐτῶν ἐπὶ λογίουμθα. πῶς γὰρ ἡ ἀν-
θρώπου σαρξ ζωοποιὸς ἔσται κτ'
φύσιν τ' ἐαυτῆς; ἀλλ' ὡς ἰδίαν ἀλη-
θῶς γλυόμενῳ τῆ δι' ἡμᾶς καὶ υἱοῦ
καὶ ἀνθρώπου γερονότος τε καὶ ἁγι-
μαπίσαντος.

η.

Τὰς δὲ γὰρ ἐν ταῖς διαπέλοις τῆ
σωτήρος ἡμῶν Φωνᾶς ἔτε ἕκαστα

substantiis aut personis nequam tribuimus. nam etsi ex duabus rebus, iisque diuersis in unitatem quamdam inseparabilem coaluerit, vnus tamen & solus est Christus, non etiam geminus. Quemadmodum etiam homo, licet ex anima & corpore constituat, non duo tamen, sed vnus tantum ex utroque concretus est. Vnde recto animi sensu vtentes, vtrasque, hoc est, diuinas & humanas ad vnam tantum personam transferimus. Cum ergo vt Deus de seipso ait: Qui videt me, videt & Patrem meum. &: Ego & Pater vnus sumus; diuinam ineffabilemque illius naturam concipimus, secundum quam vnus est cum suo Patre propter eandem quam cum ipso sortitur essentia. Est enim imago & character & splendor gloriae illius. Quando vero humanae naturae infirmitatem non aspernatus, Iudaeos hac oratione alloquitur: Nunc queritis me interficere hominem, qui veritatem dixi vobis; aequae iterum ac ante, ipsum Dei Verbum, quod in aequalitate & similitudine Patris consistit, per humanae etiam suae naturae conditiones agnoscimus. Etenim si credere nos oportet, cum suapte natura Deus esset, carnem, hoc est hominem anima rationali animatum effectum esse; quam obsecro excusationem afferre potestis, quem pudet earum vocum, quas ille in humanam naturam conuenientes deprompsit? Nam si reiiciat voces quae in hominem congruunt, quis eum vt homo nostri similis fieret, coegit? Cum ergo nostri causa semetipsum in voluntariam exinanitionem demiserit, nulla apparet causa, cur sermones huic exinanitioni consen-

δυσιν, οὐτε μὲν πρὸς ὁμοίους καὶ μετέμορφ. οὐδὲ γὰρ ὄντι διπλοῦς ὁ εἷς καὶ μὴν ὁ Χριστὸς, καὶ ἂν ἐν δύο νοήται καὶ διαφόρων παραστάσεων εἰς ἐνόητα τὴν ἀμέρισον σωτηριζομένην, καθάπερ ἀμέλει καὶ ἀνθρώπος ἐν ψυχῆς νοεῖται καὶ σώματος, καὶ οὐ διπλοῦς μάλλον, ἀλλ' εἷς ὡς ἀμφοῖν. ἀλλὰ τίς γε ἀνθρώπινος, καὶ πρὸς γε πύτω τὰς θεϊκὰς, ὡς ἐνός εἰρήσας διακεισόμεθα φρονούμετες ὁρθῶς. ὅταν μὲν γὰρ θεοσχεπῶς λέγη θεὸς ἐαυτὸν. ὁ ἐωρακίως ἐμὲ, ἐωρακίως πατέρα. καὶ, ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἐν ἐσμὲν τὴν θεῖαν αὐτῆ καὶ ἀπόρρητον ἐνοουμένου φύσιν, καθ' ἡν καὶ ὄντι πρὸς ἐαυτὸν πατέρα διὰ τὴν ταυτότητα τῆς οὐσίας, εἰκὼν τε καὶ χαρακτήρ καὶ ἀπαύλασμα τῆς δόξης αὐτοῦ. ὅταν δὲ τὸ τῆς ἀνθρώπινης μετέμορφων ἐκ ἀπομάζων, τοῖς Ἰουδαίοις πρὸς λαλήντων δὲ με ζητήσῃ δοκτικῶν ἀνθρώπων, ὅς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λαλήσῃ. πάλιν οὐδὲν ἢ τὸ αὐτὸ ἐν ἰσοτητί τε καὶ ὁμοιοτητί τῆς πατρὸς θεὸν λόγον καὶ ἐν τῆς ἀνθρώπινης αὐτῶν μέτρων ὁππότε νόσομορφοι. εἰ γὰρ ὄντι ἀναγκαῖον τὸ πρὸς βίωσιν, ὅπ κτ' ἐφύσιν θεὸς ὡν γέρονε σαρκί, ἢ ἡρώων ἀνθρώπος ἐψυχολογικῶν ψυχῆ λογικῆ, ποῦ ἂν ἐροῖ λόγον τὸ ἐπιμαχέωσθαι ἵνα τῆς ὡς αὐτῶν φωνῆς, εἰ γέροντα ἀνθρώπου πρὸς τῶς; εἰ γὰρ παρὰ τὴν ἑαυτὸν ἀνθρώπου πρὸς τῶς λόγους, ὡς ὁ ἀναγκαῖος γινώσκται καθ' ἡμῶν ἀνθρώπων; ὁ δὲ καθ' ἑαυτὸν εἰ ἡμῶς εἰς ἐκούσι κένωσιν, διὰ ποῖαν αἰτίαν παρὰ τὸ ἂν ἑαυτὸν τῆ κενώσῃ πρὸς τῶν.

Ioan. 14. v. 9. Ioan. 10. v. 30.

Hebr. 1. v. 3.

Ioan. 8. v. 40

ALPH. C. 41.

ANNO CHRISTI 431.

πρέποντας λόγους ; ἐνὶ Τριγαρουῶν
πρωτόπαι τας ἐν τοῖς διατρίτοις πα-
σας ἀναδέχον Φωνάς, ἵνα πᾶσι μιᾷ
τῇ ἑξ ἑστέου σαρκωμένη κύριος ἡ
Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς κτλ τας ἡραφας.
θ.

taneos repudiare debuerit. Omnes proinde voces quæ in euangeliiis leguntur, vni tantum personæ, vni que Dei Verbi incarnati hypostasi tribuamus necesse est. *Vnus enim est Dominus Iesus Christus secundum scripturas.*

1. Cor. 8. v. 6.

IX.

Rursum licet apostolus, nostræ que confessionis pontifex appellatur, tamquam qui fidei confessionem, quæ ipsi & per ipsum Deo Patri & sancto quoque Spiritui litamus, Deo Patri offerat; hoc tamen nõ obstat, quo minus ipsum naturalem & vnigenitum Dei Patris Filium esse prædicemus. Neque enim sacerdotii nomen aut rem homini ab ipso diuerso adscribimus: quandoquidem vnus hic, dum Deo & Patri in odorem suauitatis seipsum offert, Dei & hominum mediator & pacificator effectus est. Atque huc tendit dum ait: *Hostiam & oblationem noluisti, corpus autem aptasti mihi holocaustata & pro peccato non tibi placuerunt. tunc dixi: Ecce venio, in capite libri scriptum est de me, ut faciam voluntatem tuam Deus.* Nostri enim, non sui causa corpus proprium in odorem suauitatis obtulit. Qua enim ille oblatione aut sacrificio pro seipso indigeret, qui omni peccato, vt Deus, superior existeret? Si enim omnes peccauerunt, & egent gloria Dei; quandoquidem facti sumus omnes ad lapsum propensi, peccandi que morbo naturam subiectam circumferimus; ipse vero nequaquam (quare gloriam quoque illius non assequimur;) cui dubium esse potest, quin propter nos & pro nobis verus ille agnus immolatus sit? Quamobrẽ si quis dixerit, non pro nobis solum se

Hebr. 3.

Ephes. 5. v. 2.

1. Tim. 2. v. 5.

Hebr. 10. v. 5. ex ps. 59.

Rom. 3. v. 23.

Ecc

Εἰ δὲ καλοῦτο ἡ ἀπόστολος καὶ δε-
χερεῖς τὸ ὁμολογίας ἡμῶν, ὡς ἰερουρ-
γῶν τῶ θεῷ καὶ πατρὶ τὸ πρὸς ἡμῶν
αὐτῶν τε καὶ δι' αὐτῶν τῶ θεῷ καὶ πατρὶ
πρὸς κομιζομένην τὴν πρὸς ὁμολο-
γίαν, καὶ μὴ καὶ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα,
πάλιν αὐτὸν εἶναι φησὶν τὸ ἐν θεῷ καὶ
φύσιν ἑὸν μονογενῆ, καὶ ἐκ ἀνεσώπτου
πρὸς ἐνέμοιρον πρὸ αὐτῶν ἐπέειπε τὸ τε
τὸ ἱεροσυνῆς ὄνομα, καὶ αὐτὸ τὸ ἡγεῖ-
μα γέρονε ἡ μεσότης θεοῦ καὶ ἀνεσώ-
πτου, καὶ διαλλακτικῆς εἰς εἰρήνην, ἑαυ-
τὸ ἀναδέχεται εἰς ὁμιλίαν διωδίας τῶ θεῷ
καὶ πατρὶ. τοιγαρτοὶ καὶ ἐφασκεν εὐσίαν
καὶ πρὸς φρονῶν ἐκ ἡδέλησας, σῶμα
δὲ κατηρτίσω μοι. ὀλοκαυτώματα
καὶ πρὸς ἀμδρπίας ἐκ διδουκίας. τό-
τε εἶπον, ἰδοὺ ἡμεῖς ἐν καφαλίδι βι-
βλίου γέγραπται πρὸς ἐμὸν τὸ ποιῆ-
σαι τὸ θελήμα σου ὁ θεός. πρὸς ἐκὸ-
μικε ἡ ὑπὲρ ἡμῶν εἰς ὁμιλίαν διω-
δίας τὸ ἰδίον σῶμα, καὶ οὐχ ὑπὲρ ἑαυ-
τῶν. ποίας ἡ εἰδήθη πρὸς φρονῶν ἡ
εὐσίαν ὑπὲρ ἑαυτῶν, κρείττων ἀπάσης
ὑπαρχῶν ἀμδρπίας ὡς θεός; εἰ ἡ
πάντες ἡμῶν, καὶ ὑπερωῦται τὸ δό-
ξης τῶ θεοῦ, καὶ τὸ γέροντα ἡμεῖς
ἐποιοῦμε πρὸς φρονῶν, καὶ καί-
ηρρώσθηεν ἡ ἀνεσώπτου φύσις πρὸς
ἀμδρπίας αὐτῶν οὐχ οὕτω, καὶ ἡ τῶ
μῦθα διὰ τὸ τῆς δόξης αὐτῶν. πῶς δὲ
εἴη λοιπὸν ἀμφίβολον, ὅτι πέδεται δι'
ἡμας καὶ ὑπὲρ ἡμῶν ὁ ἀμνὸς ὁ ἀλη-
θινός; καὶ τὸ λέγειν δὲ, ὅτι πρὸς ἐκ-
Concil. Tom. 5.

ipsum obtulisse, sed simul etiam pro seipso; ille impietatis crimen vitare nulla ratione potest. Constat enim nihil unquam eum deliquisse, nec vllum unquam peccatum designasse. Qua igitur indigebat oblatione, cum peccatum, cuius causa hostia iure merito offertur, nullum admisisset?

X.

Ioan. 16. v. 14.

Ceterum cum de Spiritu sancto ait: *Ille me clarificabit*; nisi errare velimus, Christum Dei filium veluti gloriae quae aliunde proficitur, indigum, a Spiritu sancto glorificatum nequaquam dicemus: siquidem Spiritus illius neque illo melior, neque illo rursus sublimior est. Verum quod ad divinitatis suae significationem suo subinde Spiritu in insignium operum perpetracione vteretur, ob id se ab illo glorificari profitebatur: perinde ac si quis nostrum de sua fortitudine, aut cuiusvis rei scientia dicat: *Mea me virtus aut scientia glorificabit*. Nam etsi Spiritus in propria persona subsistat, eatenusque in seipso consideretur, quatenus Spiritus est & non Filius; non est tamen ab eo alienus; quandoquidem Spiritus veritatis nominatur, Christus autem veritas est; & perinde quoque ab illo, atque a Deo Patre procedit. Cum etiam Domino nostro ad caelum assumpto, Spiritus sanctus stupenda prodigia per sanctorum apostolorum manus ederet, illum glorificavit. Creditum est enim (quod Deus secundum naturam esset) ipsum per Spiritum suum denuo operatum. Propterea quoque aiebat: *Quoniam de meo accipiet, et annuntiabit vobis*. Hoc tamen non ita accipiendum est, quasi Spiritus sanctus per quamdam parti-

Ioan. 16. v. 13.

Ioan. 14. v. 6.

Ioan. 16. v. 14.

κόμικεν εαυτον υπηρ γε εαυτῶ και ημῶν, αμοιρησεν αν ουδαμῶς τῆρ εις δυασειαισιν εκληματατων. πεπλημελκηκε τῆρ κατ ουδεναν ῥηπον, ουτε μιν εποίησεν ανθρωπαν. ποιασ ου εδεηθη παροσφορασ, ανθρωπασ εκ ουσισ, εφ ητηρ αν ῥηοιστο κη μαλα εικοτωσ;

Οταν ἡ λέξη πρὸς τὸ πνεύματος ἐκείνου ἐμὲ δόξασεν νοουῦντες ὁρθῶς, οὐχ ὡς δόξης ὁπίθεα τῆς αὐτοῦ ἑτέρου φαιδρῶ τ' ἕνα χερσὸν κ' ἕδον τ' παρὰ τῆς ἀγίου πνεύματος δόξῃ ἐλεῖν, ὅτι μηδὲ κρείττη αὐτῶ, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ πνεῦμα αὐτῶ. ὁπίθε δὲ εἰς εὐδοξίαν τῆς εαυτῶ δόξης ἐκέρχθη τῷ ἀγίῳ πνεύματι πρὸς μεγαλοῦργίαν, δεδοξάσθη παρ' αὐτῶ φησιν, ὡσπερ ἀν εἰ καὶ ἵς λέγοι τῆρ κατ' ἡμᾶσ πρὸς τῆς ἐνοῦσισ ἰσχυρῶ αὐτοῦ πρῶτον, ἢ ῥοῦ ὁπίσημης τῆς ἐφ' ὅτω οὐῶ, ὅτι δόξασοισί με. εἰ γὰρ κ' ἐστὶ ἐν ὑποσασί τὸ πνεῦμα ἰδιότη, καὶ δὴ καὶ νοεῖται καθ' ἑαυτὸ, κατὸ πνεῦμα ὅστι καὶ οὐχ ἕος, ἀλλ' οὐῶ ὅστι ἐκ δὴλοτερον αὐτῶ. πνεῦμα γὰρ ἀληθείας ὠνόμασται, κ' ἐστὶ Χριστὸς ἢ ἀληθεία κ' παρῆται αὐτῶ, κατὰ τῆρ ἀμέλι καὶ ἐκ τῆς θεοῦ καὶ πατρός. ἐνεργῆσαν τσιγαροῦ τὸ πνεῦμα καὶ διὰ χηρὸσ τῆρ ἀγίων ἀποστόλων τῶ αὐτῶ δόξα μ' τὸ ἀνελεθῆν τὸ κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν χερσὸν εἰς οὐρανὸν, ἐδοξάσεν αὐτόν. ὁπίθε δὴ γὰρ, ὅτι θεὸς κ' φύσιν ὅστι, πάλιν αὐτὸς ἐνεργῶν διὰ τῆς ἰδίου πνεύματος. διὰ τῆτο κ' ἐφασκεν ὅτι ἐκ τῆ εἰμοδ λήψεται, καὶ ἀγαπελεῖ ὑμῶν. καὶ οὐπ ποδ φαιδρῶ, ὡς ἐκ μετῆσ

ANNO CHRISTI 431.

ὅτι πνύμά ἐστι θεφόν τε καὶ διωατόν· παντέλφον ἕρ καὶ ἀποροδέες ἐστὶ παντός ἀγαθοῦ· ὁππότε δὲ τῆς τῆ πατρὸς διωαμείως καὶ θεφίας, ποτέστι τῆ ὑοῦ, πνύμά ἐστὶν, αὐτόρημα ἐστὶ θεφία καὶ διωαμείως.

ιά.

Καὶ ὁππότε θεόν ἐνωθέντα σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ἢ ἀγία ἁγίου ἐκτέτοκε σαρκικῶς, ταύτη τῆ καὶ θεοτόκον εἶναι φαμεν αὐτῶν, οὐχ ὡς τῆς τῆ λόγου φύσεως πλὴν τῆς ὑπαρξείως ἀρχῆς ἐχούσης διὰ σαρκικῶς· λέω γὰρ ἐν ἀρχῇ, καὶ θεός λέω ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος λέω πρὸς θεόν καὶ αὐτός ἐστι τῆς αἰώνων ὁ ποιητής, σιωαίθιος τῶ πατρὶ, ἔ τῆς ὄλων δημιουργός· ἀλλ' ὡς ἡδη περὶ ἐπιπομεν, ὁππότε καθ' ὑπόστασιν ἐνωσας ἐαυτῶν τὸ ἀνθεσπινον, καὶ ἐκ μήτρας αὐτῆς γέννησιν ὑπέμεινε σαρκικῶν, οὐχ ὡς θεοθεῖς ἀνακαίως, ἡτοι διὰ πλὴν ἰδίαν φύσιν, τῆς ἐν χρόνῳ καὶ ἐν ἐχάτοις τῆ αἰώνων καμροῖς γέννησεως· ἀλλ' ἵνα καὶ αὐτῶν τῆς ὑπαρξείως ἡμῶν διλογήσει πλὴν ἀρχῆς, καὶ τεκούσης γυναικός αὐτὸν ἐνωθέντα σαρκὶ, παύσηται λοιπὸν ἢ καὶ παντός τῆ γένους ἀρεθ, πέμπουσαι πρὸς θανάτον τὰ ἐκ γῆς ἡμῶν σώματα καὶ τὸ ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα, δι' αὐτῶν καταργούμεν, ἀληθεῖς διποφίωη τὸ διὰ τῆς τῆ περὶ φήτου φωνῆς· κατέπειν ὁ θάνατος ἰούσας καὶ πάλιν ἀφείλεν ὁ θεός πᾶν δάκρυον διὰ παντός περὶ σώπου· ταύτης ἕρ ἕνεκα τῆ ἀγίας φαμεν αὐτῶν οἰκονομικῶς καὶ αὐτῶν διλογήσει γάμον, καὶ ἀπελθεῖν κεκλημενον ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας ὁμοῦ τοῖς ἀγίοις διποσόλοις· ταῦτα φρονεῖν

Concil. Tom. 5.

icipationem sapiens aut potens sit: est enim ille numeris omnibus perfectus, nulliusque penitus indigus: verum quia potentia & sapientia Patris, hoc est Filii, Spiritus est, hinc & ipse quoque re ipsa potentia & sapientia est.

XI.

Quia vero sacra virgo Deum carni secundum hypostasim vnitum corporaliter genuit, ob id illam quoque deiparam esse dicimus; non quod Dei verbi natura existendi initium ex carne traxerit: (erat enim in principio, & Deus erat Verbum, & Verbum erat apud Deum: & ipsum sæcula condidit, Patrique coæuum res omnes procreavit) sed quia humana natura secundum hypostasim sibi vnita, corpoream, vt modo dicebamus, ex vtero natiuitatem expertum est: non quod propter naturam propriam temporali, ea videlicet quæ in nouissimis sæculi temporibus accidit, natiuitate necessario indigeret; sed quo nostræ quoque substantiæ ortum sua benedictione cumularet; maledictione quoque, quæ mortalia corpora nostra in mortem præcipitabat, hoc ipso in posterum contra vniuersum genus nostrum sæuire desisteret, quo illud carni vnitum ex muliere in lucem prodiiisset; & illo tandem, In dolore paries filios tuos, per ipsum labefactato, verum esse ostenderet quod propheta voce dictum fuerat: Absorpsit mors prævalens. & rursus: Abstulit Deus omnem lacrymam ab omni facie. Nam hac ipsa de causa simul cum sanctis apostolis ad nuptias in Cana Galilææ vocatum, huc se contulisse, suaque benedictione eadem dispensatorie cohonestasse dicimus. Hæc tenere, hæc sapere

E e e ij

cum a sanctis apostolis & euangelistis, tum ab vniuersa quoque sacra & diuina scriptura, tum ex veraci denique sanctorum patrum confessione edocti sumus. His omnibus & te quoque subscribere, & citra omnem fucum ac dolum vna nobiscum assentiri oportet. Quæ vero a tua reuerentia anathematis execratione condemnari necesse est, ea nostræ huic epistolæ in hunc modum subiiciuntur.

ANATHEMATISMI.

I. Si quis non confitetur, Emmanuelem verum Deum esse, & ob id sanctam virginem deiparam; (genuit enim illa incarnatum Dei Verbum secundum carnem) anathema sit.

II. Si quis non confitetur, Dei Patris Verbum carni secundum hypostasim vnitum, & vnum vna cum sua carne esse Christum, eundem nimirum Deum simul & hominem; anathema sit.

III. Si quis in vno Christo post vnionem diuidit hypostasim, eaque dumtaxat coniunctione eandem inter se necit, quæ est secundum dignitatem, hoc est, auctoritatem vel potestatem, & non ea potius quæ est secundum naturalem vnionem; anathema sit.

IV. Si quis duabus personis vel hypostasibus eas voces attribuit, quæ in euangelicis & apostolicis scripturis passim occurrunt, quæve tamquam a sanctis de Christo, aut ab ipso quoque Christo de seipso dictæ sunt; & alias quidem homini seorsum a Dei Verbo considerato adscribit, alias vero tamquam in diuinam maiestatem conuenientes, foli Verbo quod ex Deo Patre est, accommodat; anathema sit.

V. Si quis dicere audet, Chri-

δε διδάμθα παρά τῶν ἁγίων ὀποσολων καὶ διαφελισῶν, καὶ πάσης δὲ τῆς θεοπνύσου γραφῆς, καὶ ἐκ τῆς μακαρίων πατέρων ἀληθοῦς ὁμολογίας. πύποις ἀπασιν καὶ τῶν σὺν ὁμολογίᾳ σωμαίνεσαι χεῖν, καὶ σὺν ὁμολογίᾳ δόλου παντός. ἀ δὲ ὅστιν ἀνάκαιον ἀνάθεμα πῶν σὺν ὁμολογίᾳ ἀλάθειαν, ὑποπέτακται τῆδε ἡμῶν τῆ ὀπισθολῆ.

ANNO CHRISTI 431.

α. Εἰ τις οὐχ ὁμολογῆι θεὸν εἶναι καὶ ἀληθινὸν Ἐμμανουὴλ, καὶ διὰ τοῦτο θεοτόκον τὴν ἁγίαν παρθενομον γεννήνηκε ἕν σαρκικῶς σαρκὶ γεννηόντα ἐκ τοῦ λόγου ἀνάθεμα ἔστω.

β. Εἰ τις ἐχὼ ὁμολογῆι, σαρκὶ καθ' ὑπόστασιν ἑνωθῆναι ἐκ τοῦ πατρὸς λόγον, ἕνα τε εἶναι χεῖρον μὴ τῆς ἰδίας σαρκός, αὐτὸν δὴλον ὅτι θεὸν ὁμολογῆι καὶ ἀθέσποντον ἀνάθεμα ἔστω.

γ. Εἰ τις ὀπί τῆ ἑνός χεῖρον διακρίσει τὰς ὑποστάσεις μὴ τῶν ἑνωσιν, μόνῃ σωματίων αὐτὰς σωματεία τῆ καὶ τῶν ἀξίαν, ἤ γινωσκῆι αὐθεντία ἢ δυναστεία, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον σὺν δὴ καὶ ἑνωσιν φισικῶν ἀνάθεμα ἔστω.

δ. Εἰ τις πρὸς ὁμοίωσιν διδόν, ἢ γινωσκῆι ὑποστάσεις, τὰς τε ἐν τοῖς διαφελικῶσι καὶ ὀποσολικῶσι συγγραμμάσι διανέμει φωνάς, ἢ ὀπί χεῖρον πρὸς τῶν ἁγίων λεγομένας, ἢ πρὸς αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν καὶ τὰς μὲν ὡς ἀθέσποντον πρὸς ἐκ τοῦ λόγου ἰδικῶς νοουμένῳ πρὸς σάππει, τὰς δὲ ὡς θεοπρεπεῖς μόνῳ τῶ ἐκ τοῦ πατρὸς λόγου ἀνάθεμα ἔστω.

ε. Εἰ τις πολυμᾶ λέγειν θεοφῶρον

ANNO CHRISTI 431.

δύθεσπον (Ⓢ) Χριστόν, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον θεόν (Ⓢ) καὶ ἀλήθειαν, ὡς υἱὸν ἕνα καὶ φύσιν, καθὸ γέγονε σαρκῆς ὁ λόγος, καὶ κοινοῦν ἡμεῖς ἀπλησίως ἡμῖν αἵματος καὶ σαρκὸς ἀνάθεμα ἔστω.

ς'. Εἰ τις πολὺ λέγῃ, θεὸν ἢ δεσποτῶν (Ⓢ) τῶν Χριστοῦ (Ⓢ) ἐκ θεοῦ πατρὸς λόγον, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον (Ⓢ) αὐτὸν (Ⓢ) ὁμολογῆσαι θεὸν ὁμοῦ τε καὶ ἀδύθεσπον, ὡς γεροντός σαρκὸς τῶν λόγων καὶ πατρὸς αἵματος ἀνάθεμα ἔστω.

ζ'. Εἰ τις φησὶν, ὡς ἀδύθεσπον ἐν ἡμεῖς ἀπλησίως τῶν θεοῦ λόγου (Ⓢ) Ἰησοῦ, καὶ πλὴν τῶν μονογενῶν δόξῃ αὐτῶν ἀπλησίως, ὡς ἕτερον ἀπὸ αὐτοῦ ὑπαρῶντα ἀνάθεμα ἔστω.

η'. Εἰ τις πολὺ λέγῃ, ἀναληφθέντα ἀδύθεσπον συμπερικυβεῖν δὲ τῶν θεῶν λόγῳ, καὶ συνδοξάζεσθαι, καὶ συληξοματίζεσθαι θεόν, ὡς ἕτερον ἐν ἐτέροις τῶν ἁγίων, αἰετῶς ἀπλησίως, τῶν τοιοῦτων ἀναγκάζει καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον μᾶλλον περικυβεῖν ἡμῶν (Ⓢ) Ἐμμανουὴλ, καὶ μὴ αὐτῶν πλὴν δόξῃ αὐτῶν ἀπλησίως, καθὸ γέγονε σαρκῆς ὁ λόγος ἀνάθεμα ἔστω.

θ'. Εἰ τις φησὶ, ἕνα κύριον Ἰησοῦν Χριστόν δεδοξάσθαι παρὰ τῶν πνεύματων, ὡς ἀλλοτεία δυνάμει τῆ δὲ αὐτοῦ χρωσθέντα, καὶ παρὰ αὐτοῦ λαβόντα τὸ ἐνεργεῖν δυνάσθαι καὶ πνεύματων ἀκαθάρτων, καὶ τὸ πληροῦν εἰς ἀνθρώπους τὰς θεοσημείας, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ἰδίον αὐτοῦ τὸ πνεύμα φησὶ, δι' οὗ καὶ ἐνήργησε τὰς θεοσημείας ἀνάθεμα ἔστω.

ι'. Ἀρχιερεὶα καὶ ἀπόστολον τῆς ὁμολογίας ἡμῶν γενησάτων Χριστόν

stum esse hominem deiferum, & non potius Deum verum, utpote vnum naturalemque Filium; quatenus nimirum Verbum caro factum, carni & sanguini perinde ac nos communicavit; anathema sit.

VI. Si quis Dei Patris Verbum, Christi Deum vel Dominum esse dixerit; neque post Verbum secundum scripturas incarnatum, vnum eundemque Deum simul & hominem esse confessus fuerit; anathema sit.

VII. Si quis Iesum Christum ut hominem a Deo Verbo operante motum fuisse dixerit, & vnigeniti gloria fuisse circumdatum quasi alterum ab ipso; anathema sit.

VIII. Si quis hominem assumptum, vna cum ipso Dei Verbo adorandum, vna cum illo glorificandum, vna cum illo, tamquam alterum in altero existentem, Deum appellandum esse dicere ausus fuerit: (hunc enim intellectum particula, Cum, adiecta, perpetuo & necessario afferre consuevit) & non vna potius adoratione Emmanuelem honorat, vnamque illi glorificationem attribuit, quatenus Verbum factum est caro; anathema sit.

IX. Si quis vnum Dominum nostrum Iesum Christum a Spiritu sancto glorificatum asserit, tamquam aliena virtute usum ea quæ per ipsum est; efficaciamque, quæ contra immundos spiritus uteretur, & diuina inter homines miracula operaretur, ab ipso eodem accepisse prædicat, & non proprium illius esse ait Spiritum, per quem diuina signa edidit; anathema sit.

X. Christum Iesum nostræ confessionis pontificem & apostolum

lum extitisse, eundemque semet-
ipsum pro nobis in odorem sua-
uitatis Deo & Patri obtulisse, di-
uina scriptura commemorat. Si
quis ergo dixerit, pontificem &
apostolum nostrum non esse con-
stitutum ipsum Dei Verbum,
posteaquam caro & homo nobis
similis factum est; sed hominem
illum, qui ex muliere natus est,
quasi alterum quempiam ab ipso
diuersum: aut si quis Christum
pro seipso quoque, & non potius
pro nobis solis sacrificium obtu-
lisse affirmauerit; (neque enim is
oblatione opus habebat, qui nul-
lum peccatum commiserat) ana-
thema sit.

XI. Si quis ipsam Domini car-
nem viuificam, ipsiusque Verbi
quod ex Patre est, propriam esse
negauerit, sed alterius cuiuspiam
ipsi Verbo secundum dignitatem
tantum coniuncti, hoc est diui-
nam tantum in habitationem for-
titi, esse dixerit; neque vero po-
tius viuificam confessus fuerit, vt
modo meminimus, eo quod Ver-
bi, quod omnia viuificare po-
test, facta sit propria; anathe-
ma sit.

XII. Si quis non confitetur, Dei
Verbum secundum carnem pas-
sum, secundum carnem crucifi-
xum, mortemque secundum car-
nem gustasse, & primogenitum
tandem ex mortuis factum esse,
quatenus videlicet vita est, & vi-
uificum vt Deus; anathema sit.

ἢ θεία λέξι γραφή, προσέκομι-
κέναι τε ὑπὲρ ἡμῶν ἑαυτὸν εἰς ὀ-
σμὴν βωδίας τῷ θεῷ καὶ πατρὶ.
εἰ τις πίνω δὲ χερεῖα καὶ δόξασον
ἡμῶν γε γνησάμ φησιν ἐκ αὐτὸν
ἐκ θεοῦ λόγον, ὅτε γέρονε σαρκί
καὶ καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπος, ἀλλ' ὡς ἔπε-
ρον παρ' αὐτὸν ἰδιωῶς ἀνθρώπον ἐκ
γαμῆς ἢ εἰς λέξι, καὶ ὑπὲρ ἑαυ-
τῶν προσενέκειν αὐτὸν πλὴν προσφο-
ρᾶν, καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλλον ὑπὲρ μύ-
ων ἡμῶν. οὐ γὰρ ἀν' ἐδέηθη προσ-
φορᾶς ὁ μὴ εἰδὼς ἀμδρῆδμ· ἀνά-
θεμα ἔστω.

ια'. Εἰ τις οὐχ ὁμολογῆ πλὴν τῆ
κρείου σαρκὶα ζωοποιὸν εἶναι, καὶ
ἰδίαν αὐτῶν τῆ ἐκ θεοῦ πατρὸς λό-
γου, ἀλλ' ὡς ἑτέρου ἑνὸς παρ' αὐ-
τῶν, σωημμένου μὲν αὐτῶν καὶ πλὴν
αὐτίδμ, ἡγῶν ὡς μόνω θεῖαν ἐνοί-
κησιν ἐχρηκότ· καὶ οὐχὶ δὴ μᾶλ-
λον ζωοποιὸν, ὡς ἐφημῆμ, ὅπ γέ-
ρονεν ἰδία τῆ λόγου τῆ τὰ πατ-
ρα ζωογενεῖν ἰχόνοντ· ἀνάθεμα
ἔστω.

ιβ'. Εἰ τις οὐχ ὁμολογῆ τῶ τῆ
θεοῦ λόγον παθόντα σαρκί, καὶ ἐ-
σαυρωμένον σαρκί, καὶ θανάτου
γδυσάμῆμον σαρκί, γεγονότα τε
προπότοκον ἐκ τῆ νεκρῶν, καὶ δὴ
ζωὴ τέ ἐστὶ καὶ ζωοποιὸς ὡς θεός· ἀνά-
θεμα ἔστω.